

византийцитѣ. Лѣгната жега повлияла злѣ на людието и конетѣ и ако да били жертвитѣ еднакви и въ двата лагера, загубата за българитѣ била по-чувствителна, като по-малобройни. Това дало поводъ, щото византийцитѣ да искатъ отъ императора да стане рѣшително сражение. Михаилъ или отъ страхъ, или пъкъ очаквалъ сгоднo врѣме, не се рѣшавалъ да открие битката. Той мислилъ може би да съсипе българитѣ съ малки сблъсквания. Войнствениятъ Иоаннъ Аплаки, прѣдводителя на македонскитѣ тагми, искалъ сжщо да се даде рѣшително сражение, като казалъ: „ако на българитѣ спомогнаха нѣколко пѣти горитѣ, тѣснинитѣ и мѣчно-проходимитѣ мѣста, тукъ имаме вече равно поле, което обѣщава побѣда само на истинската храбростъ. Азъ първъ ще тѣргна и този мечъ ще отвори пѣти на побѣдата. Трѣбва ли да се боимъ отъ неприятеля, който има десетъ пѣти по-малко войска отъ насъ“? Византийската войска заплашвала императорътъ даже, че ще напусне лагерьа и ще мине на Кръмова страна, ако той се бави още. На 22 юни Михаилъ, като се исплашилъ отъ тѣзи думи, далъ заповѣдь да се отворатъ вратата на лагера и да се наредатъ войскитѣ за бой. Като видѣлъ Кръмъ приготвленията на неприятеля и той разпоредилъ войскитѣ си на срѣща. Както императорътъ, тѣй и българския вождь държалъ насърчителни рѣчи прѣдъ войницитѣ си. Неприятеля ималъ много люде, нѣ малко войници. Българитѣ, ако и малко, нѣ били увѣрени въ своитѣ сили и вече отъ опитъ знаели силата на византийскитѣ войски. Михаилъ далъ сигналъ за бой; екнали гласовѣтъ на трѣбитѣ и Аплакисъ първъ се спусналъ съ тракийскитѣ и македонскитѣ полкове. Византийцитѣ се биели геройски и испърво изглеждало, че ще прѣдолѣятъ надъ българитѣ. Кръмъ лично въссѣдналъ коня си, тичалъ на дѣсно и лѣво, командувалъ и насърдчавалъ заслабналитѣ редове. Иоаннъ Аплакисъ падналъ убитъ и войската му се распилѣла. Тогава и азиатскитѣ полкове начело на своя стратегъ Лѣва отстъпили бѣгомъ. Кръмъ помислилъ испърво, че това е военна тактика отъ страна на неприятеля, нѣ като се увѣрилъ, че той дѣйствително бѣга, далъ заповѣдь да го прѣслѣдватъ. Българитѣ съвършенно окупражени, съ гърмогласни викове полѣтели върху неприятеля и станали господари на пълна побѣда. Лѣтописцитѣ съобщаватъ, че паднали убити много християнски войници, нѣ не